

Van Coevorden naar Aalden

Het is heerlijk fris herfstweer als we om ongeveer negen uur hotel Marktzicht verlaten. De zon schijnt op de nog natte bestrating van het plein voor ons. Ja, 't heeft vannacht hard geregend en een half uur lang was het onweer niet van de lucht. We wandelen de "heuvel" op naar het kasteel en bereiken de voormalige binnenplaats, begrensd door het opvallend witte gouverneurshuis en de roodgeverfde kasteelmuur. Daar, voor een reusachtige esdoorn, staan onze voorgangers, de drie podagrissen. Drie kleine figuurtjes op een hoge, rechthoekige sokkel. We herkennen ze onmiddellijk. De bejaarde man in de wijde mantel is Dubbeld Hemsing van der Scheer en de zwierige jongeling naast hem Alexander Lodewijk Lesturgeon. Voor hen uit loopt Harm Boom. We poseren even voor een foto en lopen dan voor het borstbeeld van de besnorde generaal Van Heutsz langs naar de voorkant van het moderne stadskantoor. Staande op het bordes onder het vooruitstekende "baldakijn" kijken we nog even naar het drukke bouwgewoel beneden ons. Hier, aan de overkant, stond het in 1905 in gebruik genomen Aleida Kramer Ziekenhuis. Nu verrijst er een geriatriesch verzorgingscentrum met daarachter in de nog aanwezige aanbouw een modern dagziekenhuis. Gelukkig blijft de naam van de Coevorder weldoenster, die indertijd f 224.210,06½ voor de verwezenlijking van het eerste gebouw legateerde, het ziekenhuis sieren.

Gemeentevoorlichter Freek Faber ontvangt ons in zijn kamer en wil ons graag informeren. Onze nieuwsgierigheid gaat vooral uit naar de stand van zaken rond de transportterminal, het paradepaardje van burgemeester Spahr van der Hoek. Enthousiast wordt ons verteld over het grote aantal bezoeken van hooggeplaatste personen en de resultaten daarvan. Die liegen er niet om zien we even later, als we de vestiging van Van der Graaf Container Terminal in ogenschouw nemen. Enormeloodsen staan vol toekomstverwachting voor het laad- en losperron van de Bentheimer Eisenbahn A.G., dat hier aangesloten is op het net van de Nederlandse Spoorwegen. Naast het complex ligt het fonkelnieuwe op- en overslag-

centrum van Henk Hentzen B.V. Hier wordt werkelijk iets groots verricht!

Even verder, ook aan het Coevorderkanaal, bevindt zich de "Poms Site Coevorden", het Navo-depot. Drie vlaggen, de Nederlandse, de Amerikaanse en de Navovlag, wapperen fier bij de ingang. Een uitvoerig besnorde wachtpost komt ijlings naar buiten als we een wat langdurige blik op zijn heiligdom werpen. We keren om en rijden terug, ons intussen wel afvragend hoe lang deze indrukwekkende verzameling gebouwen vol oorlogsmateriaal nog zijn functie zal behouden. "Ter Apel" gaat immers ook al dicht!

Terug op het spoor der podagrissen passeren we de algemene begraafplaats, die door de heren beschreven werd als "de prullenwinkel en de voddenkraam van de dood!" Als we het oudste gedeelte betreden, moeten we hen eigenlijk nog steeds gelijk geven. Er staan altijd nog prullen in de vorm van opzichtige en ook nog in verval verkerende grafmonumenten. De liggende zerk van Dubbeld Hemsing van der Scheer is ook nog aanwezig, maar helaas onleesbaar geworden.

De uitspanning in de buurtschap De Loo is er ook nog; de lommerrijke luthof, waarin militaire muziekkorpsen concerteerden, is verdwenen. Nu staat er het in rode baksteen opgetrokken zalencentrum "De Loo" en de hof is in een parkeerplaats veranderd. In een bocht van de Looweg, even voor de gemeentegrens met Dalen, stoppen we bij de oude rooms-katholieke begraafplaats uit 1830. Merkwaardig dat onze voorgangers hier met geen woord over repten. Nu was ze toen ook niet zo opvallend als nu. Niet alleen is er een hoge stenen muur omheen gebouwd, de ingang wordt inmiddels ook "gesierd" door twee bijzondere teksten. "Wat gij nu zijt, was ik voor dezen" en "Wat ik nu ben, zult gij dra wezen". Pastoor Pauw, die deze waarschuwendende woorden in 1870 liet aanbrengen, was ongetwijfeld overtuigd van hun zegenrijke werking. Helaas voor hem zijn onze reacties nú niet bepaald stichtelijk!

We zoeken de plaats op waar eens de kapel Hulsvoord stond. Ergens ten oosten van de dodenakker hebben we gehoord, maar niemand weet precies waar. Over de nu uitstekende Oude Coevorderweg rijden we naar Dalen. Op naar de buurtschap De Bente, eens de woonplaats van het regentengeslacht Kymmel. We

zien onderweg de Benter molen, in 1813 door Franse troepen in brand gestoken en in 1814 herbouwd. 't Laatstgenoemde jaartal is nog steeds op de rieten ommanteling te zien.

Het zogenaamde Kymmelshuis, waar eens de Daler schulten woonden, is in 1910 afgebroken. We ontdekken het eerste gedeelte van een oude oprijlaan met tot onze niet geringe verbazing aan het eind ervan een monumentaal en uitnodigend openstaand hek. Daarachter twee schuren met een sterk verwaarloosde tuin en een soort heesterkwekerij. De toegangsdeur van een van de loodsen staat eveneens wagenwijd open en erboven is een in Russische letters bedrukt aanwijzingsbord aangebracht. Binnen treffen we een levensgroot portret van..Lenin aan. 't Is een raadselachtige vertoning.

Naast de oude laan, aan de weg door De Bente, zien we een prachtig onderhouden landhuis, dat eens bewoond werd door burgemeester Bouwmeester (1867-1913). Daarachter ontdekken we een in drieën gesplitste tuin met respectievelijk een oeroude lindeboom, een fonteinwand met daarin de kop van een waterman en een rustiek houten prieeltje aan een vijver. Zouden we hier dan toch stuiten op tastbare herinneringen aan de Kymmels?

Nee, helaas niet! Maar de oplossing van de raadsels brengt toch verrassingen. In het burgemeestershuis wonen nu Victor en Geeske Wolthuis met hun kinderen. Ze zijn geweldige liefhebbers van antiek en hebben het landhuis in oude staat teruggebracht en gekompleteerd met ouderwetse meubels. In de hoge gang hangt alweer een portret van Lenin en in de keuken een foto achter glas van D.D.R. leider Walter Ulbricht met "junge Pioniere". Hier ook al!

Victor is echter werkzaam in de wegenbouw en voert in Oost-Duitsland veel opdrachten uit. Een van deze "klussen" betrof het afbreken van een voormalige Russische kazerne, en die

◀
*In stil
gedenken bij
Lesturgeon's
grafsteen in
Zweeloo.*

leverde hem nogal wat verzamelobjecten op. Vandaar! Het monumentale toegangshek en de kop van de waterman stammen van een antiquair en het metselwerk van de fonteinwand is nieuw. Toch is er nog een opmerkelijke overeenkomst met de tijd van onze podagrissen. Victor lijdt namelijk aan podagra! Dat is niet om te lachen, maar 't is wel te doorstaan, naar hij verzekert. Moderne medicijnen houden de kwaal binnen de perken. De suggestie het heilzame bronwater in Bentheim maar eens te proberen, wimpelt hij goedmoedig af. Nee, toch maar niet.

We staan nog even stil in de oprijlaan, die volgens Victor een gedeelte is van het oude pad dat vroeger met een boog naar de kerk liep. Verderop staat een rij hoge beuken doelloos in het weiland. Ook een restant. Daarachter zien we de boerderij, die naast het oude Kymmels-huis gebouwd werd. Zou die verwaarloosde heesterkwekerij misschien een voortzetting van de door de podagrissen genoemde uitgestrekte tuinen zijn? En die oude lindeboom, zou die....? Ach wat, we gaan nu maar verder. Bij de boerderij stoppen we toch nog even. Daar op dat stukje weiland ernaast stond eens het huis. Een aantal oude eiken verheft zich naast en tegenover elkaar in de hoek. Ongetwijfeld was hier de "onregelmatige eiken-allee, die een heerlijk stuk weideland insluit". Toch nog een historische ontdekking!

Langs de Hoofdstraat met de statige panden en de kerk met de hoge bomen er omheen gaan we op weg naar Wachstum. Prachtige oude boerderijen, een modern schoolgebouw en zijn afgedankte voorganger er schuin tegenover, de nog steeds malende molen en het dorpscafé van Vleems, ziedaar de karakteristieken van het dorp. We gaan naar Oosterhesselen en passeren de brug, waarop in 1990 twee koperen plaquettes ter herinnering aan de hier plaatsgevonden hebbende oorlogsgebeurtenissen aangebracht zijn.

Geiske Bekker

Voor het huis aan de Burgemeester De Kockstraat nummer 89 staan we stil. Er staat een fiets op het erf; een zeker teken dat Geiske Bekker thuis is. Zij is de secretaresse van de Stichting Hessel Cultureel en de spil waarom veel kunstzinnige hoogtepunten hier draaien. We kennen haar alle drie vrij goed en zo wordt onze plotselinge komst een onverwachte verrassing.

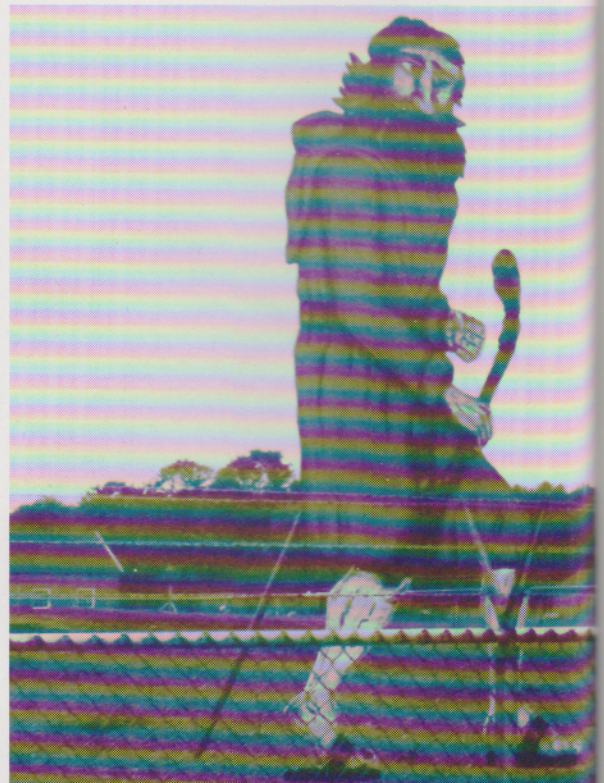
Geiske is van 1919 en ze heeft haar hele leven in Oosterhesselen gewoond. Volop actief in het jeugdwerk van de V.C.J.C. legde ze de basis voor haar culturele belangstelling. Vijfentwintig jaar leidde ze de zondagsschool. Geïnteresseerd in alles, wat met haar dorp en met Drenthe te maken had, werd ze een vraagbaak

voor velen. Veertien jaar was ze gastvrouw bij het hervormde vormingscentrum De Klencke; in de oude havezathe en later ook in het nieuwe gebouw. "De schörsteen rookte van Sleen", want ze verdiende twintig jaar lang haar dagelijks brood bij de afdeling bevolking van die gemeente. Steeds bezig, steeds organiserend, steeds nieuwe plannen opwerpend en uitvoerend, zo heeft ze geleefd.

Bij Hessel Cultureel heeft ze haar draai gevonden. In 1982/83 werd de kerk gerestaureerd en toen viel het besluit het gebouw ook voor culturele doeleinden te gaan gebruiken. Alle kerkbanken werden verwijderd en er kwamen stoelen voor in de plaats. Niet iedereen was 't daar mee eens en "d'r bint meensen, die dörrum niet meer in de kerk komt!" Geiske vindt dat jammer; ze is niet voor niets jarenlang diaken en ouderling geweest. Maar de kerk is nu eenmaal voor "meerder gebruik" ingericht en dat is heel zinvol.

Er worden exposities gehouden, "Drentse-aovends" en concerten. Laatst was er nog een "Witte wievenaovond" met spookverhalen. De manifestaties van Hessel Cultureel hebben bekendheid gekregen en Geiske zet er zich helemaal voor in. Zoals ze zich altijd ingezet heeft. Ze is nooit getrouwd en heeft altijd bij haar ouders gewoond. Tot ze alleen was! Maar echt alleen is ze nooit, want je moet actief, zelfwerkzaam zijn. "A'j zelf niet wat doet gebeurt 'r niks!", zegt ze beslist. We nemen afscheid. Geiske redt zich wel en met Hessel Cultureel zit 't wel goed!

In hotel-restaurant Schepers drinken we koffie. Vier gepensioneerde biljarters hanteren

met wisselend succes de keu. Aan de stamtafel praten we wat met de waard, die hier al bijna een mensenleeftijd lang de scepter gezwaaid heeft. Hij is ook nog in de politiek; fractieleider van Gemeentebelangen in de Hesseler raad. Een functie, die hem na aan het hart ligt.

De Klencke

De Klencke, de oude havezathe, ligt er schitterend bij. Keurig in de verf, met een goed onderhouden voortuin. De huidige heer, fabrikant Albert Hendriks, heeft kosten noch moeite gespaard. We krijgen grif toestemming om even rond te kijken en staan stil bij de in langwerpige stukken gezaagde grafzerken, die als fundering van de schuur dienst doen. Patriot Derk van de Wijck, heer van De Klencke, heeft ze indertijd in een vlaag van gelijkheidsdrift als bouw materiaal laten gebruiken.

Maar onze belangstelling gaat ook uit naar de levende have van heer Albert. En niet alleen naar de lama, die op het weiland naast het voorerf graast. We lopen naar de schuur, waarin vier rijpaarden ons vanuit hun boxen nieuwsgierig aanstaren. Er ligt ook een kolossale rossige stier op zijn gemak in het stro te herkauwen. Er zitten nogal wat vliegen op het beest, maar verzorger Harold Lammertink verzekert ons dat dat heel normaal is.

Mijnheer Hendriks, zegt hij, legt zich steeds meer toe op het fokken van het blonde d'Aquitaine runderras. Het zijn zogenaamde zoogkoeien, die hun kalveren een halfjaar bij zich houden. De jonge dieren gaan grif van de

hand, want het ras is zeer gewild. Harold, die met zijn lengte van 1,94 meter een heel eind boven ons uitsteekt, komt van de Elshoeve in Enter. Daar worden ook d'Aquitainers gefokt. Ze werken nauw met elkaar samen, de Elshoeve en de "Klenckehoeve". Vandaar dat hij nu hier gestationeerd is. Evenals de stier, Eusephos!

We rijden langs een met witte berken omzoomde weg naar Benneveld. Al weer prachtige boerderijen; jammer dat het oude dorpscafé heeft moeten sluiten. Na een bocht naar rechts zien we het kleine torentje van de Zweeler kerk boven de bomen uitsteken. Daar moeten we heen; daar kunnen we als moderne podagristen niet omheen. Hier heeft immers van 1864 tot 1878 dominee Alexander Lodewijk Lesturgeon gestaan en hier ligt hij ook begraven.

't Is altijd weer een genoegen het oude Romaanse kerkje te bekijken. Het torentje met de houten dokken, de ronde boogramen, de muren van kloostermoppen met de uitgespaarde gaten voor de bouwsteigers. Voor de ingang ligt een Germaanse offersteen en om het gebouw vinden we de graven van reeds lang overleden Zweelers. Aan de achterkant, vlak bij het koor, ligt de zerk van Alexander Lodewijk, bekostigd door "zijne vrienden en vereerders in de gemeente Zweeloo". We verwijlen er even, in stil gedenken.

Maar onze opdracht noodzaakt ons verder te gaan, richting Aalden. Op de hoek van de kruising met de Hoofdstraat zien we het café, waar de podagristen zich met een kop "goede koffij verkwikten". Nog steeds hangt hier het uit-

◀ Ellert en Brammert, "siddering-aanjagend voor alle stoute Drentsche kinderen".

Rond "Een van oes!"
Borstbeeld van Jan Naarding in Sleen.

hangbord van "de Koevordsche postwagen". We rijden door Aalden en constateren dat de zuivelfabriek/graanmalerij plaats heeft moeten maken voor het bejaardenwoningencomplex "De Korenhof". Rechtsafslaand bereiken we Meppen, waar eens professor dr. H. J. Prakke zijn Prakkehof bewoonde. Via Mantinge, Balinge en Garminge gaan we op weg naar Westerbork. "Overal vindt gij geboomte", schreven de podagrissen en dat geldt nog steeds voor deze drie dorpjes, die als oorden van rust in het prachtige landschap liggen.

In restaurant Meursinge in "Börk" nemen we een uitsmijter tot ons. We zitten aan de stamtafel en de ober schuift gezellig bij ons aan. Meursinge is de oudste herberg in het dorp, sinds mensenheugenis bekend om de vele activiteiten. Zo werden in de grote zaal vroeger wel gymnastiekuitvoeringen gegeven. Nog steeds komen hier in het jachtseizoen eenmaal per week de jagers bij elkaar. Soms jagen ze, soms bekijken ze alleen maar het veld en drinken na afloop een borrel en eten een stukje. In 't verleden werd er eenmaal per jaar een grote drijfjacht gehouden en daarna kwamen drijvers en jagers zich bij Meursinge verpozen, terwijl in de zaal een tableau van tientallen geschoten dieren tentoongesteld lag.

Een vlekkeloos Nederlands sprekende heer komt ook aan de stamtafel zitten. Hij zoekt in een aantal gidsen wat telefoonnummers op. We vertellen hem het doel van onze reis en vermelden dat we nu op zoek gaan naar Ellert en Brammert. "Och", zegt hij diepzinnig, "dan hoeft u niet ver te zoeken. Ze zijn er nog steeds en 't zijn rovers gebleven. Ze zijn met hun tijd meegegaan en ze hebben nu gestudeerd. De een is ontvanger en de ander inspekteur van belastingen in Hoogeveen geworden!" Onnozel vraag ik nog: "Waarom in Hoogeveen?" Mee-

warig kijkt hij me aan. "Nou ja", verduidelijkt hij, "bij wijze van spreken...!"

Wat is er over van 't Ellertsveld? Waar is de "onafzienbare graauwe heide, die aan den gezichtseinder den hemel kust", gebleven? De podagrissen zagen het veld nog in zijn oorspronkelijke toestand en vroegen zich af: "Moet zulk een uitgebreiden plek gronds eeuwig renteloos blijven liggen?" Het antwoord op die vraag is inmiddels gegeven. Wij rijden er dwars door heen en zien niets anders dan weilanden, akkers en bossen. Van de graauwe heide geen spoor!

De podagrissen opperden ook of men hier geen "bewaarplaats van wat een natie als eigendommelijken roem kan aanwijzen, zou kunnen oprigten?" En ziedaar, ook deze suggestie is bewaarheid geworden. In Schoonoord vinden we de bewaarplaats, zij het slechts in de vorm van een uitsluitend Drents openluchtmuseum. En zien we daar ook niet de "aartschelman" Ellert en Brammert hoog boven de plaggenhutten uitsteken? Groot, angstwekkend en "sidderingaanjagend voor alle stoute Drenthse kinderen" van honderdvijftig jaar geleden! Voor de nuchtere jeugd van tegenwoordig zijn ze alleen nog maar bezienswaardigheden, voorwerpen van goedmoedige spot vaak.

In Sleen staan we stil voor het borstbeeld van Dr. Jan Naarding voor de kerk. "Een van oes", zo vermeldt het bijschrift op de sokkel en wij zijn het daar volledig mee eens. Zijn vele verdiensten voor het Drents-eigene en voor de streekgeschiedenis doen hem die erenaam meer dan waard zijn.

We lopen naar de uitgestrekte begraafplaats achter de kerk. Daar wordt een graf gedolven en er vlak bij staat een vrachtwagentje met een takel. Een grote betonnen kist hangt in de kabels. "Een grafkelder", verduidelijkt een keurig geklede begrafenisondernemer uit Coevorden. "Na de begrafenis wordt er een betonnen deksel hermetisch op vastgekit. De kosten zijn zo'n veertienhonderd gulden". De ontmoeting geeft wel enige stof tot napraten als we teruglopen, op weg naar de Brink.

Op het pleintje voor de voormalige openbare school speelt een groepje oudere Sleeners vol overgave jeu de boule. Er wordt weloverwogen gegoooid, nauwkeurig afgepast en zeer deskundig gekeken. Een boeiende tijdpassering, ook voor ons.

Is er een mooier dorpsgezicht denkbaar dan hier, in de zon, op de Brink in Sleen? Hoge schaduwrijke bomen laten hier en daar toch nog genoeg open plekken over om de toren (de hoogste van Drenthe) te zien oprijzen. Het prachtige raadhuis uit 1938 is tegenwoordig erg in trek bij huwende paartjes. In de gevel prijkt de kop van "De Ziener", de man met de

verre blik. De verpersoonlijking van de Sleen-er Christelijke Afscheidenen, die in 1846 en 1847 met de "Trek van dominee Van Raalte" naar de Verenigde Staten uitweken. Hun nakomelingen wonen nu nog in het verre Michigan. "Voor vrijheid en brood", staat onder de kop te lezen. Terecht, want ze hadden in Sleen geen leven meer!

Via Noord-Sleen gaan we naar Wezup. We willen nog even naar het roemruchte boerencafé van Willem Perkaan. Willem overleed in 1980 en zijn etablissement stond daarna enkele jaren leeg. Gelukkig heeft Albert Eefting, een verre neef, het café nu weer in gebruik genomen.

Albert (Appie voor bekenden) gaat er eens gemakkelijk bij zitten, nadat hij ons van koffie heeft voorzien. In een mum van tijd zit hij letterlijk op zijn praatstoel. Hij is hier een pannekoekenboerderij begonnen en

's zomers van 10 uur 's morgens tot 9 uur 's avonds is het bedrijf geopend. 's Winters is dat vanaf 11 uur tot ongeveer 8 uur. Hij serveert niet alleen allerlei soorten pannenkoek, maar ook gerechten van de kleine kaart. Op afspraak wordt er voor groepen zelfs wel een Drentse maaltijd opgediend. Drents! Dus met de pannen op tafel! Eigengemaakte soep, gebakken aardappels met wat groente en de sukadellappen in de "sjupan". Voor toe "Drentse coffee", een variant op Irish coffee.

's Zondags komen er veel eters en in 't zomerseizoen kunnen Appie en de vrouw (Bertha!) 't niet alleen af. Dan wordt er een beroep gedaan op vaste hulpkrachten. Dank zij de vakantieparken in de buurt heeft Appie over toeloop eigenlijk nooit te klagen. De grote aantrekkingskracht wordt behalve door de kwaliteit van de pannenkoek ook bepaald door de typische boerengelagkamer, die sterk is blijven herinneren aan Willem's tijd. Een planken vloer, gestreepte kleedjes op de tafels, de kleine ruitjes in de ramen, olielampen onder glazen stolpen, stroopflessen en gereedliggende bestekken. Aan de wanden nog steeds de oude herinneringsplaten van gedenkwaardige ogenblikken in 't leven van de familie Perkaan. Natuurlijk is 't niet meer zoals vroeger, dat beseft Appie terdege. "Maor ik doe de borreltjes nog tot de kop an toe vol en ik schenk ook nog haogel en dunder", verklaart hij grinnikend. 't Laatstgenoemde drankje was een van de specialiteiten van Willem: brandewijn met anijs. Ten bewijze van zijn bewering schenkt Appie de "glassies" vol. Hagel en dunder! Is dat sterk!! Als we weggaan, krijgen we ieder nog een stuk "dreuge worst". Voor onderweg!

't Aelderholt

Het is kwart over vijf als we aankomen op ons overnachtingsadres, het vakantiepark 't Ael-

derholt. In de ruime, lichte ontvangsthal is het rustig; hier en daar lopen wat gasten. We worden allervriendelijkst ontvangen door de manager, die ons voorziet van allerlei informatiemateriaal en ons vervolgens toevertrouwt aan de zorgen van zijn assistent Johan Evelijn. Onder zijn leiding bezichtigen we het hoofdgebouw, waarin een zwembad, tennis- en kegelbanen, een ruimte met enkele biljarts, een ontmoetingszaaltje met zitjes, een bar en een restaurant zijn ondergebracht.

Wat ons het meest opvalt is de rust hier. Geen schreeuwerige lieden in opzichtige joggingpakken, maar vakantievierende mensen, le-

zend, gezellig pratend en wat biljartend. We drinken een kopje koffie en Johan, keurig in 't pak, type van een hard werkende jongeman, vertelt enthousiast over zijn park. "Wij sluiten ons niet af, zoals sommige collega's, integendeel, we bieden onze gasten de hele omgeving aan", zegt hij. "We adviseren ook. We bezoeken opvallend restaurants en toeristische trekpleisters in de buurt en bevelen gericht bepaalde gelegenheden aan. De samenwerking met de gemeente Zweeloo en met de plaatselijke bevolking is uitstekend. Zweeler bedrijven genieten onze voorkeur en we staan ook open voor familiepartijtjes van mensen uit de omgeving. Eigenlijk zijn we helemaal opgenomen in de gemeenschap!" Het Nieuwsblad voor Zweeloo en omstreken "Oes eig'n kraantien" wordt er op nageslagen en inderdaad op de voorpagina prijken verschillende Aelderholt-activiteiten. Een braderie, een koffieconcert, een natuurwandeling en gratis golfdemonstraties, want 't park beschikt ook over een golfbaan met negen holes.

Johan brengt ons persoonlijk naar onze luxe bungalow, voorzien van alle moderne gemakken. Er zijn vier slaapkamers, dus het kiezen wordt ons niet al te moeilijk gemaakt. Om half zeven zitten we weer met Johan aan de bar en krijgen een drankje aangeboden. "De kok heeft een verrassingsmenu voor u!", zegt hij en we krijgen een gereserveerde tafel in het sfeervolle restaurant.

Gastvrijheid en gezelligheid kennen geen tijd. 't Was een belevenis hier in 't Aelderholt, daar zijn we het over eens, als we teruglopen naar onze luxe slaapplek! Welterusten! Tot morgen! □

▲
De kop van
de Ziener.
En die van
Sjouke!